

ALEXANDRU FLORENTIN
CIUCĂ

RĂSPLATĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

C U P R I N S

PARTEA I	
S PERANȚĂ	9

PARTEA II	
CONCLUZIE	85

PARTEA III	
RĂSPUNS	155

P A R T E A

I

S P E R A N Ț Ă

Ce însumi sînt cu tine!...

Era la fel ca ieri. Adică ploua cu găleata. Stropi mari și călduți cădeau cu repeziciune din cer, unul după altul, ca niște mărgele înșirate pe niște fire luuuungi, lungi de tot, sau ca niște franjuri ce începeau undeva acolo, sus, în cer, și atîrnau pînă-n pămînt, împrăștiindu-se pe străzi, pe trotuare, pe clădiri și pe toate celelalte. Nimic nu era iertat de umezeala asta nesuferită, care-ți intra parcă și în suflet, mohorîndu-l și plictisindu-l. Ce vreme urîcioasă!

Stătea la geam și privea, nici el nu știa exact la ce anume; așa, la toate! Doar-doar o trece vremea mai repede (dacă tot ploua)! Dar mai bine ar fi fost să se oprească odată ploaia asta; ce, erau în junglă? (Parcă citise undeva că în junglă ploile țin trei luni! Ar fi culmea! Adică s-o țină așa toată vacanța? Nu, nu se poate!). Și dădu enervat din mîină într-o parte, vrînd parcă să alunge gîndul rău.

Nici că se putea o vreme mai potrivită pentru primele două zile din vacanța mare! Și cîte planuri își făcuse împreună cu Alex! Primele două săptămîni erau deja pregătite în amănunțime, zi de zi! Și acum, poftim! Totul era dat peste cap de ploaia asta..., asta...

(în fine!) care nu se mai oprea! Chiar așa! Ce-o face Alex acum? Precis se uită și el pe geam! Că altceva, ce să facă!? Ia mai bine să îi dea un telefon, măcar să-i audă glasul! Doar nu degeaba era cel mai bun prieten al lui, și pe deasupra fuseseră și colegi de bancă cinci ani de zile, dintr-a-ntîia și pînă acum, într-a cincea! Și unde mai pui că era singurul care era binevenit la orice oră (din zi, bineînțeles!) la ei în casă! (Bine, că și el se putea duce oricînd la Alex!). Părinții le acceptaseră cu bucurie prietenia trainică (mai ales ai lui, de cînd Alex îl ajutase, din primăvară, să se pună la punct cu matematica asta groaznică și să scape de corijență!). Era suficient să se întîlnească, și restul venea de la sine: găseau ei ce să facă sau să discute, și timpul trecea în goană, fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama! („Aoleu, s-a făcut deja opt! M-așteaptă ai mei cu masa! Pe mîine!”). Așa treceau zilele, una după alta! Grozav prieten, Alex! Era singurul față de care n-avea niciun secret! De fapt, ăsta era unul dintre punctele esențiale ale jurămîntului lor (să fie nedespărțiți, să nu-și ascundă nimic și să se ajute la nevoie; doar pentru asta sînt prietenii, nu?).

Unde rămăsese? A, da! Să-l sune pe Alex!

— George!

— Da, mamă!

— Ai vreo deplasare în plan?

— Mă gîndeam să-i dau un telefon lui Alex, poate ne întîlnim!

— Știi doar că Alex e cu mama lui la dentist! Doar ți-a spus aseară! Ai și uitat?

Așa e! Uitase!

— Voiam să-ți spun că peste vreo jumătate de oră eu plec la Tribunal, că am vreo două procese! Așa că ai grijă pe-aici! Și vezi că taică-tu trece pe la prînz pe-acasă, să-și ia uniforma!

Deci de-asta stătea uniforma asta albastră, călcată impecabil, periată și aranjată pe umeraș! Probabil că iar are vreuna dintre ședințele alea interminabile cu comandantul! Ce viață au și ofițerii ăștia! Că și tatăl lui Alex era tot ofițer (dar în Armată, nu tot la Miliție!) și tot programul ăsta încărcat îl avea și el! Din punctul ăsta de vedere (adică al timpului petrecut cu părinții – sau, mai bine zis, al timpului petrecut de părinți cu ei!), Alex stătea mai bine: mama lui era casnică. Cu toate astea, de cîte ori fusese pe la ei pe-acasă, n-o văzuse niciodată stînd degeaba: tot timpul avea ceva de făcut! E drept că mare parte din timp și-l petrecea pe la cozi, pentru mîncare. („Pe cînd partea asta din programul lu’ maică-mea e mult scurtată; ei îi „pică” mai mereu cîte ceva, de pe la clienții cărora le cîștigă mereu procesele! Numai că pentru asta petrece zilnic ore întregi în dormitor, tot răsfoind prin cărți și dosare!”).

Înseamnă că nu mai are de ce să-l sune pe Alex! Nu-i nimic, o să-l sune Alex cînd ajunge acasă! Unde rămăsese? A, da: la planificarea vacanței! Așadar, primele două săptămîni: ture prin oraș, vizionări de

filme la cinematografe, plimbări cu bicicletele, joacă pe lângă casă (fotbal, baschet, șah, ping pong), mai câte-un meci de tenis de câmp la Arenă... (Nici nu știa dacă le va ajunge timpul pentru toate; nu-i nimic, vacanța mare era... mare!). Apoi, următoarele două săptămîni, în tabără la mare! Abia aștepta! Plajă, bălăceală, jocuri – nu-și mai vedeau capul de treburi, ce mai! După care, n-aveau ce face și trebuiau să se despartă pentru alte două săptămîni: el urma să plece cu ai lui în stațiune, ca-n fiecare an, iar Alex se ducea la țară, la bunici! Asta e! Dar nu-i nimic, se reîntîlneau după aceea, ca să-și povestească unul altuia cum își petrecuseră timpul și să pună la cale încă o lună și jumătate de vacanță! Timp berechet pentru distracție!

O auzi pe maică-sa cum bombănea prin baie:

— Unde naiba or fi și fardurile alea?

Apoi, tare:

— George, nu cumva mi-ai văzut trusa de farduri?

— Mamă! Pe mine mă întrebi de trusa ta de farduri? Da' ce, sunt fată, să folosesc așa ceva?

— Lasă, că nici data trecută, cînd ai făcut macheta aia la geografie, nu erai fată! Mi le-am găsit peste cîteva zile, și înjumătățite!

Mda, așa era! Ce era să facă, dacă era în criză de timp și i se terminaseră acuarelele?

— De data asta, pe cuvînt că nu m-am atins de ele!

— Bine-bine! Așa să fie!

Chiar că nu știa nimic de farduri! Lasă, că le găsește pînă la urmă!

— Ah! Uite-le! Cum or fi ajuns după mașina de spălat?

Ai văzut!? Or fi căzut de pe etajeră! Așadar: la orizont, distracție cît cuprinde! „Numai să ne-ajute și vremea!”. Dar se pare că, cel puțin pe moment, nu prea era așa!

— Eeeeh! Eu am plecat! Deci rămîne cum am stabilit: stai prin zonă, așteaptă-l pe taică-tu, iar după ce pleacă el poți să te întâlnești și cu Alex! Nu știu ce mă face să cred că dacă ții aproape de băiatul ăsta, o să ai multe de cîștigat în viață! Și, pentru Dumnezeu, nu mai umbla la video, că dacă află taică-tu iar o să avem pledoarii în casă diseară!

Se uită pe sub gene la el, iar apoi spuse pe un ton coborît:

— Iar dacă tot umbli (bineînțeles, fără știrea mea!), ai grijă ca atunci cînd termini să derulezi casele la început, asta înainte să le pui EXACT la locul lor! Ne-am înțeles?

Și i se păru că întrezărește un zîmbet șăgalnic pe fața mamei. Poate fusese doar o părere, poate nici nu avusese de gînd, dar el ȘTIA că așa era! Doar era singura de pe pămînt care-i lua apărarea oricînd și în fața oricui, cu condiția să nu fie vorba de ceva „flagrant” – vorba ei!

Gata! E singur! Acum n-a mai rămas decît să...

Se auzi țîrîitul telefonului.

„E Alex! Știam eu! Așa-s prietenii: cînd ai cea mai mare nevoie de ei – pac! lîngă tine!”.

Stătea pe cearceaf și încerca să audă zgomotul valurilor care eșuau lin pe plaja supraaglomerată; nu reușea nicidecum! Nici nu-i de mirare, cu toată hărmălaia asta din jur! De peste tot, din toate direcțiile îl asaltau țipetele, chiotele, rîsetele colegilor de generație, care puseseră temeinic stăpînire pe plaja peticită din belșug cu cearceafuri și prosoape. Făceau o gălăgie (!)... ca la război! Și tot ca la război, se împărțiseră în două tabere: o parte se bălăceau în apa tocmai potrivită pentru așa ceva, iar ceilalți stăpîneau plaja, tolăniți pe nisipul dogoritor și furînd soarelui din arămiul său prețios; adică exact ce făcea el acum!

În sfîrșit, în tabără! Sosiseră de vreo trei zile, dar parcă erau acolo de cînd lumea, atît de bine se simțeau! Asta poate și din cauză că abia așteptaseră să ajungă aici! Programul zilnic de plajă, jocurile organizate în fiecare după-amiază, dar mai ales atmosfera de veselie continuă puseseră stăpînire pe locul ăsta, adunînd aici în fiecare vară bucurie, fericire și amintiri de neuitat! În fine, totul era ca la carte (mai puțin mîncarea, care, ce-i drept, cam lăsa de dorit, mai ales la gramaj!). Dar, una peste alta, nici că se putea găsi un loc mai bun pentru a petrece două săptămîni de vacanță binemeritată! Eeeeh!... Ca să vezi ce...

— Hai, mă George, și tu în apă! E așa de caldă! Ce faci, ai adormit?

Cine putea să fie altul decît Alex!? Acesta rîse și-l stropi din belșug cu apa sărată care începu să sfîrîie la atingerea pielii încinse. (Mă rog, puțin cam exagerat, dar oricum, pe-aproape!).

— Hai, că doar n-am venit la mare ca să stai toată ziua întins pe nisip! Ce naiba!

Chiar așa! Avea dreptate și Alex! Sus, și direcția... apă!

Și o porniră amîndoi în fugă spre marea care-i aștepta pe toți cu brațele deschise, cu așa o viteză de parcă s-ar fi temut că vine refluxul! Nu se opriă decît atunci cînd apa le trecu de mijloc, și atunci să te ții stropeală și rîsete! Ca doi copii mici! Da' ce, parcă erau altceva!? Și o ținură tot așa vreun sfert de oră, de parcă erau amîndoi surse inepuizabile de energie (e bună și Fizica asta la ceva!), ca, de fapt, toți cei din jur! Iar cînd se plictisiră să se tot împroaște cu apă caldă (că, la urma urmei, asta și era!), ieșiră din mare și se îndreptară spre cearceaful care-i aștepta înfiorat sub briza timidă.

Tocmai treceau pe lîngă o fată care se smiorcăia de mama focului. O știau din vedere, din tren. Era din același oraș cu ei, și păstrase distanța față de toți. O fi vreo fandosită din alea care se cred buricul pămîntului! Altfel, nu arăta deloc rău: blonduță, ochi albaștri, subțirică, frumoșică, ce mai, le avea pe toate la locul lor! Păcat că era cam înfumurată, se pare! Alex se opri în dreptul ei:

— Ce s-a întîmplat? Ai pățit ceva?

Printre lacrimi, fata arătă spre unul dintre călcâie.

— M-am tăiat într-o scoică mare! Și așa doareee!

Atunci văzură amîndoi o tăietură urită, care sîngera din abundență. Pe semne că și durea ca naiba! Deci avea de ce să plîngă, săraca! La îndemnul lui Alex, îi luară cîte o mînă, și-o petrecură pe după umeri și o ajutară să ajungă la cearceaful lor. Acolo, Alex, săritor și spontan cum îl știa dintotdeauna, luă briceagul din trusa de urgență și tăie o fîșie din cearceaf, de-a latul, cu care îi legă, rapid și îndemînat, piciorul rănit. Apoi se uită serios mai întîi la ea, apoi la el și-i spuse:

— Trebuie s-o ducem la Punctul Sanitar! Să nu se infecteze rana!

Aprobă din cap (ce era să facă!). Și o porniră toți trei, la fel ca mai înainte, încetișor-încetișor, spre Punctul de prim ajutor aflat în apropiere. Pe drum, inevitabil, se înfiripă conversația.

— Eu sunt Alex, iar el este George, prietenul meu.

— Iar numele meu este Alina, și vă mulțumesc pentru că mă ajutați!

Și se uită intens în ochii lui Alex.

Cel puțin așa i se păru lui. Și pentru că trebuia să spună și el ceva (doar nu era să tacă precum mutu' tot drumul!), zise cu un aer detașat:

— Te-am văzut și în tren! Ești cumva tot din Brașov?

— Da, m-am mutat împreună cu părinții de vreo două săptămîni. Tatăl meu este inginer constructor și i s-a repartizat o lucrare chiar lîngă oraș.

Interveni și Alex:

— Și la ce școală o să înveți?

— M-au înscris ai mei la Școala 3, așa că din toamnă...

Tresări.

— Ce chestie! Și noi tot acolo suntem! Să nu spui că începi și tu tot a șasea!?

— Ba da! spuse ea, și-i aruncă iar lui Alex privirea aceea. Apoi surîse.

De data asta, Alex nu mai spuse nimic, dar se îmbujorase brusc la față, iar pe buze îi înflorise zîmbetul acela de mulțumire, pe care-l cunoștea atît de bine!

Conversația încetă aici, căci tocmai ajunseseră la Punctul de prim ajutor. O conduseră pe Alina pînă la ușa cabinetului, iar Alex îi spuse c-o vor aștepta pe sală. Alina intră, iar ei se așezară pe băncuța din fața ușii: Alex mulțumit și răbdător, iar el stînd ca pe jar!

— De ce i-ai zis c-o așteptăm? De aici poate să se descurce și singură! Poate că nici nu mai vrea să fie ajutată!

— Știu că abia aștepți să ne întoarcem la plajă, dar ai văzut și tu că abia poate să meargă! Și-n plus de asta, e aproape ora mesei, așa că... După ce iese de aici, o conducem pînă la dormitoare, apoi ne întoarcem pe plajă să ne luăm lucrurile (eventual i le luăm și pe ale ei și i le ducem!), după care mergem la masă și ne vedem de ale noastre! O.K.?

— Bine, bine! Știu că ai dreptate, dar ziceam și eu așa. Auzi, mi se pare mie sau ție a-nceput să-ți cam placă de ea?

— Vorbește, mă, mai încet, să nu cumva să te audă, că pe urmă poate te și crede!

Apoi, uitându-se în jos, ca un ținț prins cu ocaua mică:

— Așa, puțin!

— Bine, mă, da' dacă e ceva, îmi spui din timp, da'?

— Bineînțeles, doar suntem prieteni! Ca întotdeauna!

Exact în acel moment ușa cabinetului se deschise și în cadrul ei zîmbea Alina. În mintea celor doi băieți încolți, instantaneu, aceeași întrebare: „Oare ne-a auzit?...”.

Dar asta dură doar o frîntură de secundă. Oricum, zîmbetul ce-l afișaseră pe fețele lor aproape măslinii (puțin bronz de mare!) înlătura orice urmă de suspiciune privind gîndul acesta.

Din interiorul cabinetului medical se auzi vocea asistentei:

— ...Și ca să nu se infecteze, va trebui să eviți, pe cît posibil, nisipul, vreo două-trei zile. Iar după aceea, vei fi ca nouă!...

Alina îi mulțumi, zîmbind, asistentei, după care se lăsă din nou în grija celor doi „brancardieri de ocazie”. Și încetișor-încetișor, se îndreptară spre dormitorul fetelor...